

Monolog för två

Scen: *Två identiska författare, det kan vara två män eller två kvinnor sitter på varsin köksstol och skriver synkroniserat på sina laptop. Scenen är tom förutom stolarna och författarna. De märker inte att salongens fylls på med publik utan är helt inne i sitt skrivande. När ljuset i salongen släcks, tittar Författaren A upp. Under hela monologen sitter Författaren B och skriver på sin laptop, det ser ut som om han dikterar den andres ord, med enstaka tankepausar, då han lyfter blicken för hitta ett ord eller liknade.*

Författaren A: Åh, är ni redan här? Det hade jag inte riktigt räknat med. Ni förstår, jag är inte riktigt klar, det fattas några repliker på slutet, nej, nej oroa er inte, det är bara några rader sen är det klart. Slutet är litet trixit förstår ni, man måste så att säga knyta ihop säcken. Man vill ju inte att publiken ska bli besviken, när de suttit en hel timma och väntat på finalen, och så faller den ihop som en sufflé. Början däremot, den är ganska lätt, man tar en person, så har man en monolog, tar man två så får man en dialog, och tre, ja, det skulle väl bli en trekant då. Ni förstår vad jag menar. Det är enkelt att kasta ut sig några repliker och få igång hela pjäsen, men när man kommer längre in blir det lite svårare, ja, man måste ju hålla reda på vad som har hänt tidigare och så där. Man kan inte helt plötsligt skriva att Stina står och kramar Pelle, om hon dog i förra scenen. Visst går det, det är ju det som är det roliga med teater, man kan ju göra vad man vill egentligen. Som författare är det bara att skriva på, ja, kanske inte hur som helst. Det finns ju förstås en del regler och konventioner om hur det borde vara. Karaktärens ska utvecklas, relationer skapas, handlingen gå framåt och spänningen byggas upp. Helst ska man inte bryta den episka illusionen. Det betyder att ni som publik inte ska fatta att det här är teater, att det är någon som hittat på det här som händer på scenen, utan att det ska kännas som om det kunde hända på riktigt. Låt mig ta ett exempel. Om jag hoppar ner från scenen [*Hoppar ner från scenen och går fram till en person i publiken på första raden*] och går fram till dig här på första raden och säger "God dag jag heter Konrad". Ja då bryter jag ju den episka illusionen, för hur kan en karaktär i ett fiktivt drama gå och hälsa på publiken? Det är ju lika absurt som om filmhjälten skulle hoppa ur filmduken och hälsa på någon i biosalongen. Men nu är ju kruxet att ni inte vet om jag verkligen är en karaktär i ett drama. Jag kan mycket väl vara författaren till dramat. Föreställningen har ju inte börjat. Jag har ju inte ens skrivit färdigt dramat, då är det ju en verklig författare som hejar på dig och då blir det ju verklighet och inte fiktion. Men sen så kan det ju vara så att dramat handlar om en författare som kliver ner från scenen och hälsar på publiken bara för att bryta den episka illusionen och då är det väl fiktion eller rättare sagt ett metadrama eftersom fiktionen diskuterar dramats konventioner. Svårt att hänga med? Vad tror ni då det inte är för författaren, som måste hålla reda på alla dessa människor som ska springa fram och tillbaka på scenen och som inte riktigt vet vad de vill. Mitt i natten kan de plötsligt dyka upp och kräva att man ska skriva klar en scen. –Snälla kan inte jag få bli kär i Lotta, den där Pelle är så otäck, det är väl bättre om jag får gifta mig med henne. Det tror jag publiken skulle vilja. Snälla jag kan väl få det. Eller så blir de upprörd och gormar och skriker i ens öra. –Vad i helvetet menar du med att jag dör i första scenen. Överkörd av en spårvagn, vad är det för jävla sätt. Nej, det får du allt ta att ändra, jag ska vara kvar hela pjäsen. Jag har huvudrolls potential. Du får allt skriva om det här. Jag går inte härifrån förrän du har ändrat i dramat. Och så finns det de tysta, som bara står i skuggan, som man inte riktigt ser. [*I kulissernas skuggor dyker en gestalt upp som blygt tittar på författaren.*] Man får liksom locka och plocka för att få fram några ord. Gestalter som glider genom fingrarna, som man aldrig får något grepp om. Vem är dem? Vad gör dem här? Vad vill dem? [*Upptäcker gestalten i kulissen*] Vem är du? Vad gör du här? Vad vill du? [*Gestalten ser rädd ut, vill dra sig undan*]

Vänta, var inte rädd. Jag ska inte göra dig illa. Jag vill ju bara veta vad du vill?

Gestalten: Jag...

Författaren A: Ja, du behöver inte vara orolig. Jag ska inte göra dig illa. Nå, vad ville du?

Gestalten: Jag söker en författare.

Författare A: En författare? Vad vill du en författare?

Gestalten: Jag är en roll som inte har någon författare.

Författaren A: Vad menar du? Alla roller har väl en författare. Roller uppstår väl inte ur intet?

Gestalten: Jag har ingen författare.

Författaren A: Är du författarlös din stackare? Din författare kanske dog mitt under skrivprocessen så du blev lämnad vind för våg. Tror mig sånt hemskt kan faktiskt hända. Alla dessa författarlösa roller som driver omkring på teatrarna. Det är sorgligt att se hur de tigger och bönar och ber att någon annan författare ska vara barmhärtig och sig an dem och göra deras roller fullständiga. Nå, vem är du då? Vilken karaktär spelar du?

Gestalten: Jag är någon.

Författaren A: Det var inte mycket till rollpresentation. Någon. En ganska tunn karaktär låter det som. Till vilken typ av drama skapades du då?

Gestalten: Jag vet inte. Det var ganska tomt. Öde liksom. Det hände inte så mycket på scenen.

Författaren A: Nähä, men i vilka scener var du med i?

Gestalten: Alla tror jag, men inte i någon. Jag menar jag var aldrig med på själva scenen.

Författaren A: Mystiskt. Varför skapar någon en rollfigur som inte är med på scenen? Du kommer inte ihåg vad din gamla författare hette?

Gestalten: Nej, tyvärr.

Författaren A: Inget mer som du kan berätta om dig själv, du kommer inte ihåg någon replik som du sa i pjäsen?

Gestalten: Jo, "Inget mer som du kan berätta om dig själv, du kommer inte ihåg någon replik som du sa i pjäsen?"

Författaren A: Men det sa ju jag alldeles nyss.

Gestalten: Men de sa ju jag alldeles nyss.

Författaren A: Låt bli att upprepa mina repliker.

Gestalten: Låt bli att upprepa mina repliker.

Författaren A: Sluta säga jag! [*Rusar upp på scenen och ställer sig ansikte mot ansikte mot gestalten, under följande dialog roterar de runt varandra och byter plats. Gestalten har samma kläder, frisyr etc som författaren och övertar under replikskiftet författarens roll*]

Gestalten: Sluta säger jag!

Författaren A: Vem är du?

Gestalten: Vem är du?

Författaren A: Vad gör du här?

Gestalten: Vad gör du här?

Författaren A: Vad vill du?

Gestalten: Vad vill du?

Gestalten som nu har blivit **Författaren A:** Ge dig av! [*Författaren A som nu är Gestalten försvinner i kulisserna. Författaren går långsamt till sin stol tar upp laptopen, sätter sig ner och börjar skriva. Nu tittar Författaren B upp. Under hela monologen sitter Författaren A och skriver på sin laptop, det ser ut som om han dikterar den andres ord, med enstaka tankepausar, då han lyfter blicken för hitta ett ord eller liknade.*]

Författaren B: Åh, är ni redan här? Det hade jag inte riktigt räknat med. Ni förstår, jag är inte riktigt klar, det fattas några repliker på slutet, nej, nej oroa er inte, det är bara några rader sen är det klart. Slutet är litet trixigt förstår ni, man måste så att säga knyta ihop säcken. Man vill ju inte att publiken ska bli besviken, när de stuttit en hel timma och väntat på finalen, och så faller den ihop

